

di. Kuban ahalisi tarafından Rus topraklarına tecavüzle zarar verilmesi, malların gasbı ve insanların köle yapılmak üzere esir alınması gibi olayların meydana gelmesinde bunların bulunup iade edilmesi, sorumluların cezalandırılması ve zararın tazmini gibi ana ilkeler üzerinde uzlaşmaya varıldı, Ruslar'ın da serbesti ve müdahale taleplerinden vazgeçtikleri görüldü. Böylece görüşmelerin kesilmesi gibi bir tehlikenin eşliğinden dönülmüş oldu. Ardından başmurahtas Samoylof bitişik odada görüşmelere nezaret etmekte olan Bezborodko'nun yanına gitti. Bir müddet sonra salona gelen Bezborodko, Kuban maddesindeki ısrarlarının sadece Rusya'nın güvenliğini sağlamak amacını taşıdığını, varılan mutabakatta bu güvenliğin Osmanlı Devleti tarafından temin edilmiş olduğunu gördüğünü söyledi. Bundan dolayı çarın savaştan vazgeçtiğini bildirdi, böylece görüşmelerin sona erdiğini ve barışın akdedildiğini ilan etti (Grigoroviç, II, 629). Toplantıda bu maddelerin senetlerinin mübadelesine ve 9 Ocak'ta ahidnâme temesüklerinin imzalanıp mühürlenerek mübadele edilmesine karar verildi. Bu beklenmedik gelişme Osmanlı delegeleri arasında büyük bir memnuniyetle karşılandı (Mükâleme Mazbatası, IV, 116).

15 Cemâziyelevvel 1206 (10 Ocak 1792) Pazartesi günü yapılan on beşinci toplantıda on üç madde, bir mukaddime ve hâtimeden teşekkül eden barış antlaşması Rusça ve Türkçe metinler halinde mühürlenip mübadele edildi. Antlaşma, Sadrazam Koca Yüsuf Paşa tarafından 23 Cemâziyelevvel (18 Ocak) tarihinde verilen senetle onaylandı (a.g.e., IV, 126-127). Ardından Rus heyeti için hazırlanan değerli hediyeler dağıtıldı ve karşılıkları kabul edildi. 2 Cemâziyelâhîr 1206'da (27 Ocak 1792) yapılan on altıncı toplantıda Bezborodko ile sadrazam tarafından hazırlanan Rusça ve Türkçe teyidnâmeler okunarak mübadele edildi. Bu merasim top şenliğiyle son buldu. Hükümdarların tasdiknâmelerinin beş hafta içinde mübadelesi öngörüldüğünden delegeler yerinde kaldı. 16 Cemâziyelâhîr 1206 (10 Şubat 1792) tarihinde yapılan on yedinci toplantıda gönderilen tasdiknâmelerin mübadele merasimi icra edildi, böylece barış devletler hukuku açısından da kesinlik kazandı.

Yaş Antlaşması ile Turla'dan sınır kesildi ve yine toprak kaybedilerek Kırım'ın geri alınması hayali sona erdi. Gürcistan'a da el atması olarak Rus genişlemesinin Kafkaslar istikametinde tehlikeler arzedeceği

anlaşıldı. Ordunun savaşılamayacağını beyan etmesi, Rusya'ya savaş tazminatı ödemesine razı olunması gibi ağır veballer, devletin hemen her alanda yeniden yapılanmasının âciliyetini gözler önüne sermekteydi ve barış Nizâm-ı Cedîd reformlarının başlangıcını teşkil etti. Rusya ile barış akdinde Avrupa'daki gelişmelerin önemli etkisinin olduğu açıktır. 1791'de Özü / Oçakof Kalesi'nin Rusya elinde kalmasına karşılık çıkan İngiltere'nin savaş tehdidinde varan zıtlaşmasına sahne oldu (Cunningham, "The Ochakov Debate"). İngiltere, Prusya ve Hollanda, Rusya'nın ileri sürdüğü ön barış maddeleri dışındaki talepleri kabul edilmez bulmamakta ve bunu uluslararası hukukun ihlâli olarak görmekteydiler. Polonya'daki liberal faaliyetler II. Katerina'yı harekete geçmeye zorlamakta, Fransız İhtilâli'nin mutlak monarklar için arzettiği genel tehlike Türk savaşının bir an önce bitirilmesini zorunlu kılmaktaydı. Barış antlaşması uyarınca tarafların karşılıklı olarak büyük sefâret heyetleri göndermeleri kararlaştırıldığından Mayıs 1792'de rikâbda sadâret kethüdâsı olan Mustafa Râsih Efendi Rumeli beylerbeyi unvanıyla Rusya'ya büyük elçi tayin edildi. Rusya tarafından da General Michael Larjonoviç Goleniçev-Kutusov belirlendi ve elçiler 1793 senesi içinde vazifelerini yerine getirdi. Bu, barış sonunda ağır hediyelerle karşılıklı olarak gönderilmesi âdet haline gelen sefâret heyetlerinin son örneğini teşkil etmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Mehmed Emin Edib Efendi'nin Hayatı ve Târîhi (haz. Ali Osman Çınar, doktora tezi, 1999), MÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü, s. 221-224, 239-247, 264-279; Mustafa Rasih Efendi'nin 1793 Tarihli Rusya Sefâretnâmesi (haz. Yılmaz Karakaya, yüksek lisans tezi, 1996), İÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü; H. Christoph von Reimers, Reise der Russisch-kaiserlichen Ausserordentlichen Gesandtschaft an die Othomanische Pforte im Jahre 1793, St. Petersburg 1803, I-III, tür.yer.; Vâsîf, Târîh (İlgürel), s. 79 vd.; a.e., Millet Ktp., Ali Emîri, nr. 608 vr. 82^a-83^b; Sahaflar Şeyhizâde Esad Efendi, Târîh (haz. Ziya Yılmaz), İstanbul 2000, s. 572-573; Mükâleme Mazbatası, İstanbul 1273, IV, 1-159; Zinkeisen, Geschichte, VI, 834-846; N. I. Grigoroviç, Sbornik, St. Petersburg 1881, II, 196, 552-630 (Fransızca metin); Mustafa Nûri Paşa, Netâyicü'l-vukûât (nşr. Mehmed Gâlib), İstanbul 1327, VI, 17; Cevdet, Târîh, V, 12-16, 157-165, 223-225, 234-249, 330-339; G. Noradounghian, Recueil d'actes internationaux de l'Empire ottoman, Paris 1900, II, 16-21; H. Übersberger, Russlands Orientpolitik in den letzten zwei Jahrhunderten, Stuttgart 1913, I, 378-379; Uzunçarşılı, Osmanlı Tarihi, IV/1, s. 585-587, 591-594, 621, 631; Nihat Erim, Devletlerarası Hukuku ve Siyasî Tarih Metinleri, Ankara 1953, s. 181-194; Kemal Beydilli, 1790 Osmanlı-Prusya İttifakı: Meydana Gelişi-Tahlili-Tatbiki, İstanbul 1984,

s. 57 vd.; a.mlf., "Sekbanbaşı Risalesi'nin Mülâfî Hakkında", TKİ, sy. 12 (2005), s. 221-224; A. Cunningham, "The Ochakov Debate", Anglo-Ottoman Encounters in the Age of Revolution (ed. E. Ingram), London 1993, s. 1-31; N. K. Gvosdev, Imperial Policies and Perspectives Towards Georgia 1760-1819, New York 2000, s. 66.

KEMAL BEYDİLLİ

YAŞMAK

Türkçe'de "örtmek, gizlemek, kapatmak" anlamındaki yaşurmaktan gelen yaşmak kadınların örtünmede kullandıkları, başla birlikte yüzü ve ağız örtten, iki parçadan oluşan kumaş parçasını ifade eder. Kadınların namaz kılariken başlarına örttükleri büyük yazmanın adı da yaşmaktır. Ayrıca ocak üstündeki sergen ve yanındaki gözlemlere, bacalarda davlumbaza ve arı kovanlarının önündeki çıkıntıya yaşmak denir. Bunun yanında yaşmak, mihrap ve büyük cami kapılarının üst kısımlarına yapılan huniye benzer süslü kısımlar için kullanılan bir sanat tarihi terimidir. Kelime Osmanlı hâkimiyetindeki Arap coğrafyasına "yaşmağ / yâşmağ" olarak geçmiştir. Bunun "şemâğ / şimâğ" şekli Suudi Arabistan, Körfez ülkeleri, Irak, Suriye ve Ürdün'de erkeklerin genelde agelle tutturdıkları baş örtüsü (kûfiye, şâl, gutra) ve özellikle kırmızı çizgilisi için kullanılmaktadır.

Yaşmanın Arapça'da "lisâm, bürku", kınâ, nikâb" gibi karşılıkları vardır. Bilhas- sa Kuzey Afrika'da ve Sahrâ'da yaygın olan lisâm bedevilerin solunum organlarını sıcağa, soğuğa, toza ve böceklerle karşı korumak, ayrıca gizlenmek amacıyla gözleri açık kalacak biçimde yüzlerini örttükleri kumaş parçasıdır; "kadınların yüzlerine örttükleri tü" anlamına da gelir. Bu örtü burun kanatlarına kadar indirilirse lifâm

Yaşmaklı
iki kadın
tasviri
(Enderunlu
Fâzıl,
Zenânname,
İÜ Ktp., TY,
nr. 5502,
vr. 110^a)

YAŞMAK

adını alır. Lisâm ve lifâmin eş anlamlı olduğu ve göz dışında yüzü örtmek için kullanıldığı da belirtilir (*Lisânü'l-'Arab*, "İsm" md.). Çöldeki aşırı sıcaklar ve kum fırtınalarına karşı korunma ihtiyacı erkekler için bu kıyafet tarzını ortaya çıkarmıştır. Lisâm solunum yollarının zarar görmesini önlediği gibi kişinin tanınmasına da imkân vermediği için kan davaları başta olmak üzere bedevî kabileler arasında çıkması muhtemel çatışmaları da önlerdi.

Araplar'da İslâm öncesinde de görülen lisâm İslâmiyet'ten sonra bilhassa Afrika'da yayılmıştır. Lisâm takma Müslümanlık'tan önce Sanhâce kabilesi ve diğer bazı Berberî kabilelerin şîârı olmuş, Endülü'sün fethinden sonra da İspanya'ya geçmiştir (Kalkaşendî, V, 183). Sanhâce'nin kollarından Lemtûne kabilesinin eli silâh tutan erkeklerinin hepsi sefere çıkınca toprakları hücumu uğramış, kabilenin kadınları, erkek kılığında yüzlerini lisâm ile örterek düşman askerlerinin topraklarına zarar vermeden çekilmelerini sağlamıştı (İbnü'l-Esîr, IX, 472). Kuzey Afrika ve Endülü's'te hüküm süren Murâbitlar, devleti kuran Lemtûne kabilesi mensupları yüzlerini peçeyle örttükleri için el-Mütelessimûn (el-Mülessimûn) diye de anılır. Günümüzde Büyük Sahrâ'da yaşayan Sanhâce kabilesinin küçük kollarından Tevârikler (Tuareg) arasında bu âdet hâlâ varlığını korumaktadır.

Türk dilinde baş örtüsünün değişik adlarından biri olan yaşmak sözlü ve yazılı kültürde yer alır. Başta Dede Korkut olmak üzere destanlarda ve halk hikâyelerinde sıkça geçmesi Türkler arasında İslâm öncesinden beri varlığını göstermektedir. *Divânü lugâti't-Türk*'te bulunan "kadın yaşmağı" anlamındaki "sara-guç" kelimesi (I, 487) yaşmağı Türkler'in İslâmiyet'i kabul ettikten sonra da kullandıklarını ortaya koymaktadır. Tarih boyunca çeşitli şekillerde kullanılan yaşmağın altına hotoz, takke ve üskûf gibi başlıklar konulurdu. Yaşmak özellikle XIII. yüzyıldan itibaren yazılı kültürde yaygın bir şekilde yer almaya başlamıştır. Selçuklu nakkaşı Abdülmü'min el-Hûyî'nin resimlediği bir *Varaka ve Gülşâh* nüshası ile (TSMK, Hazine, nr. 841) diğer bazı buluntularda başlıkla birlikte kullanılan yaşmağın uçları boynu sarar ya da omuzları örter ve yandan bağlanır; bazan da arkadan etek ucuna kadar iner. Bu dönemde bazan ince tül peçeyle beraber kullanılan yaşmakların sarı renkli veya kırmızı üzerinde altın yaldızlı benekleri olan çeşitlerine de rastlanmaktadır.

Yaşmak Türkler'in Anadolu'ya yerleşmesinden sonra da devam etmiş ve müslüman kadınların sokakta giydikleri, XV. yüzyıldan itibaren kullanılmaya başlanan feracenin en önemli tamamlayıcısı haline gelmiştir. Padişah tarafından damatlığa seçilen kişinin gelin sultan için gönderdiği ağırlıklar arasında yaşmakla tamamlanan ferace mutlaka bulunurdu. Osmanlı döneminde, Mekke emîrinin merkezde hazırlanan tayin beratı gönderilmeden önce yeşil atlas bir keseye konulup üzerine altın kozak takıldıktan sonra yaşmakla örtülmesi yaşmağın farklı bir kullanımını göstermektedir. Batılı seyyahların, büyükelçilerin ve tarihçilerin yazdıkları eserlerde yer alan tasvirlerde, albümlerde ve yazmalardaki minyatürlerde Osmanlı kadın kıyafetlerinin ana unsurlarından birinin yaşmak olduğu görülür.

XVII. yüzyılın ikinci yarısından itibaren yaşmak baş örtüsü yanında süs amacıyla da kullanılmaya başlamıştır. Özellikle başa giyilen hotozun üzerinde türlü şekillerde gittikçe incelen, şeffaflaşan ve gevşek bağlanan, zenginler ve saraylılar tarafından kolalanan çeşitli renklerdeki yaşmaklar şehir hayatının vazgeçilmez unsurlarından biri haline gelmiştir. Lâle Devri'nde (1718-1730) Kâğıthane, Göksu gibi mesirelerde rastlanan ve dışa dönük bir hayat yaşamaya başlayan saray kadınları ile zengin hanımları yaşmaklarını başlarına almayı âdet edinmişlerdi. Gittikçe küçülen yaşmak baş örtüsünden çok bir süs ve moda aracı olmuş, baş örtüsü yerine kadının yüz güzelliğine gizem veren bir aksesuar niteliği kazanmıştır.

Çeşitli ince kumaşlardan yapılan yaşmak kapalı ve açık olmak üzere iki şekilde bağlanırdı. Kapalı bağlamada yaşmağın her iki parçası ikiye katlandıktan sonra alt parça burun üstünden geçirilerek ensede bağlanır, üst parça da kaşların üzerinden başa ve alına sarılırdı. Açık bağlamada ise üst yaşmak alın üzerinden bağlanır ve yüz açıkta kalırdı. Yaşmak, uçları omuzlardan aşağıya feracenin üstünden sarkıtılarak kullanıldığı gibi bu kısımlar feracenin yakasından içeriye de alınırdı. Genç kızlar daha çok ince dokulu şeffaf yaşmakları tercih eder ve bunları çiçek desenli hotozlarının üzerine örterlerdi. Orta ve ileri yaşlı kadınlarda ise yaşmak kalın olur ve yüzü açıkta bırakıp sade biçimde bağlanırdı. Yaşmak kullanan kadınların gözleri ve burunları, kısmen de kaşları ve ağızları görünürdü. Orta oyununda zenne rolünü oynayanların yaşmak tutunduklarını belirten Ahmed Râsim saraylı yaşmağı de-

Kuzey Afrika'da lisâm ile başını örtmüş bir Tevârik

nilen kolalı yaşmak için şunları söyler: "Sarayı yaşmağı âdeta şeffaf, hafif tül den yapılmış bir fanusu andırırdı. Her kadın yaşmak tutunmasını beceremez, kadının zevk sahibi olması gerekirdi. Yaşmak tutunmak zarafeti Said Halim Paşa'nın zevcesi Emine ve Şair Nigâr Hanım ile sona erdi" (*Muharrir Bu Ya*, s. 84). 1726'da çıkarılan bir hükümle yaşmaklarda üç değirmiden fazla yemeni kullanılması emredilmiştir (Ahmed Refik, s. 86-88). 1870 tarihli bir emirname ile de ferace ve ince yaşmak yasaklanmış, 1889'da ince yaşmakla bütünleşen, şemsiye ve eldivenle şıklığı tamamlanan feracenin yerine çarşaf giyme mecburiyeti getirilmiş, daha sonra da yaşmağın kapalı mekânlarda baş örtüsü olarak kullanımı sürmüştür. Tülbent ya da yazmalarının alt yarısını yaşmak gibi bağlayarak gözler dışında bütün yüzü gizleme âdetine Anadolu köylerinde bugün de rastlanabilmektedir (fikhî yönü için bk. TESETTÜR).

BİBLİYOGRAFYA :

Divânü lugâti't-Türk Tercümesi, I, 487; R. Dozy, *Dictionnaire détaillé des noms des vêtements chez les arabes*, Amsterdam 1845, s. 399-400; *Kâmûs-ı Türkî*, s. 1237, 1530; Ebû'l-Ferec el-İsfahânî, *el-Eğânî*, IV, 338-339; XVII, 113; İbnü'l-Esîr, *el-Kâmil* (trc. Abdülkerim Özyayın), İstanbul 1987, IX, 227-229, 472; XI, 401, 410; İbn Hallikân, *Vefeyât*, VII, 128-130; İbn Battûta, *er-Rihle* (nşr. Abdülhâdî et-Tâzî), Rabat 1417/1997, IV, 269; İbn Haldûn, *el-İber*, VI, 241; Kalkaşendî, *Şubhu'l-a'sâ*, V, 183; Ahmed Râsim, *Muharrir Bu Ya*, İstanbul 1926, s. 81-85; Ahmed Refik [Altınay], *Hicrî On İkinci Asırda İstanbul Hayatı: 1100-1200* (İstanbul 1930), İstanbul 1988, s. 86-88; Özden Süslü, *Tasvirilere Göre Anadolu Selçuklu Kıyafetleri*, Ankara 1989, s. 41-42, 59, 99, 127, 151, 157; Nureddin Sevin, *Onüç Asırlık Türk Kıyafet Tarihine Bir Bakış*, Ankara 1990,

s. 95-96, 98, 101-102; A. Pignol, *el-Libâs ve'z-zî-ne fi'l-âlemi'l-'Arabî* (trc. Nebîl Süleyman), Beyrut 1412/1992, s. 21-22; Melek Sevüktekin Apak v.dğr., *Osmanlı Dönemi Kadın Giyimleri*, Ankara 1997, s. 62, 72, 100-101, 105; Receb Abdülcevâd İbrâhim, *el-Mu'cemü'l-'Arabî li-esmâ'i'l-melâbis*, Kahire 1423/2002, s. 56-57, 340, 408, 451, 500-501, 538; Muhammed Makar, *el-Libâsü'l-Mağribî min bidâyeti'd-devleti'l-Merîniyye ile'l-'aşri's-Sa'dî*, Rabat 1427/2006, s. 121-123; W. Björkman, "Lithâm", *El²* (İng.), V, 769-770.

MUSTAFA SABRİ KÜÇÜKAŞCI

YAUNDE

Kamerun Cumhuriyeti'nin başşehri
(bk. KAMERUN).

YÂVEDÜD TEKKESİ

İstanbul Ayvansaray'da
XV. yüzyılda kurulmuş tekke.

Buhara'dan ya da Şam'dan gelerek bir derviş kafilesinin başkanlığında İstanbul'un fethine katılan, bazı menkıbelerinden ötürü halk arasında "Yâvedüd Sultan" lakabı ile tanınan Şeyh Abdülvedüd Efendi (ö. 860/1456) tarafından tesis edilmiştir. IV. Mehmed'in kızı Hatice Sultan 1123'te (1711), ikamet ettiği Ayvansaray'daki sahilсарayın karşısında bulunan sahâbeden Muhammed el-Ensârî'nin türbesini yaptırırken Yâvedüd Tekkesi'nin (Abdülvedüd Mescidi) mescid-tevhidhânesini de yenilemiştir. Bu ikinci yapının tasarımcısı muhtemelen Hassa Başmimarı Bekir Ağa'dır. Hatice Sultan 1738-1739'da mescid-tevhidhâneyi bir minber ilâvesiyle camiye dönüştürmüş, tekkenin vakıflarını genişletmiş, bu sebeple yapı Sultan Camii adıyla da anılmıştır.

Cami-tevhidhânenin zemin katı ve minaresi dışında kalan kısımları 1804'te ahşap olarak yenilenmiş, Şeyh Abdülvedüd'un türbesi de 1876'da Pertevniyal Vâlide Sultan tarafından son şekliyle ihya edilmiştir. Bu arada, muhtemelen 1885-1890 arasında cami-tevhidhâne ve türbe dışında kalan bölümlerin ortadan kalktığı, tekke olma vasfını kaybeden kuruluşun cami tevhidhânesinin cami olarak kullanılmaya başlandığı anlaşılmaktadır. II. Abdülhamid'in hazinedarlarından Şemsicemal Usta 1906'da buraya bir çeşme ilâve etmiştir. XIX. yüzyılda ve XX. yüzyılın başlarında birtakım tamirler geçirerek Cumhuriyet devrine ulaşan yapı zamanla harap olmuş, 1965 dolaylarında bir yangın sonucu kâğır zemin katı ve minaresi dışında kalan bölümleri yanmış, yangının ardından eskisine oldukça uygun biçimde Vakıflar Genel Müdürlüğü tarafından yaptırılmıştır. 1972'de Haliç Köprüsü'nün ve çevre yollarının inşaatı sırasında bâninin türbesi bulunduğu yerden sökülerek biraz daha kuzeyde aynen inşa edilmiştir.

Cami-tevhidhâne 8,75 × 8 m. boyutlarındadır. 1123 (1711) tarihli zemin katın duvarları, ayrıca minarenin kaide ve pabuç kısımları iki sıra tuğla ve bir sıra kesme küfeki taşından oluşan almaşık örgüye sahiptir. Cümle kapısının ve pencerelerin söveleri de kesme küfekidendir. Birinci ve ikinci katların duvarları ise ahşap iskeletli olup içeriden bağdâdî siva, dışarıdan ahşap kaplama ile kaplanmıştır. Kıрма çatısı Marsilya tipi kiremitle örtülüdür. Yâvedüd caddesine açılan, 1972'de caddenin kotu yükseltildiğinden çukurda kalmış olan kapının basık kemer şeklindeki üst sövesinde 5 Cemâziyelâhîr 1219 (11 Eylül 1804) tarihli, tekkenin yenilendiğini belgeleyen

Yâvedüd Tekkesi Camii - Eyüp / İstanbul

sülûsle yazılmış kitâbe yer almaktadır. Cümle kapısından, ufak bir tepce penceresinden ışık alan yamuk planlı taşlığa girilir. Taşlığın güneyinde harimin altına gelen, 8,15 × 7,15 m. boyutlarında bir mekân yer almaktadır. İçinde yalnız birinde 1097 (1686) tarihli bir şâhidenin bulunduğu dört adet kabri barındıran bu bölümün başlangıçta dervişlerin ikametine ya da yemek yemelerine tahsis edildiği, sonraları da türbe olarak kullanıldığı tahmin edilebilir. Bu mekânın batı duvarında dışarıdan küfeki söveler, demir parmaklıklar ve tuğladan sivri hafifletme kemerleriyle donatılmış üç adet pencere mevcuttur.

Giriş taşlığının doğu duvarına yaslanarak birinci kata çıkan üç kollu ahşap merdiven zemin kattaki taşlığın üstüne gelen bir sofaya geçit vermektedir. Bir nevi son cemaat yeri niteliğindeki bu sofanın batıya ve kuzeye açılan iki penceresi vardır. Güney duvarının ortasında harimin kapısı, bunun yanlarında yine bu bölüme açılan birer büyük pencere bulunur. Bu sofanın kuzeydoğu köşesinde iki kollu ahşap merdiven ikinci katı teşkil eden kadınlar mahfiline çıkmaktadır. Cami-tevhidhânenin harimi içeriden 8,5 × 8,25 m. boyutlarında kareye yakın bir alana sahiptir. Ortada kapıyı ve yanlarda birer büyük pencereyi barındıran kuzey duvarının doğu ucunda bir yüklük görülmektedir. Burası âyinlerde kullanılan çeşitli tarikat eşyasının muhafazası için düzenlenmiş olmalıdır. Yine kuzey duvarı boyunca girişin sağında ve solunda 1,5 m. derinliğinde mahfiller uzanmaktadır.

Cami-tevhidhâne batı duvarında beş, güney ve doğu duvarlarında birer adet olmak üzere toplam yedi adet dikdörtgen pencere aydınlatmaktadır. Batı ve güney

Yâvedüd Türbesi ve Çeşmesi - Eyüp / İstanbul

